

ВЕЛИКОДНЕ УЧИТЕЛЬНЕ СЛОВО.

Святого Опця нашого Іоана Золотоустого, Архієпископа Царгородського.

Хто побожний і боголюбний, — нехай утішиться з сього величного й світлого свята. Хто розумний слуга — нехай весело ввійде в радість Пана свого. Хто змучився постом, нехай візьме нагороду тепер.

Хто працював від години семої вранці, нехай одержить сьогодні заплату справедливую. Хто по дев'ятій годині прийшов, нехай святкує з подякою. Хто по дванадцятій годині прибув, нехай не трівожиться, — бо втрати ні в чому не матиме він. А хто спізнився й на годину третю — приступай без вагання. І хто прибув лише в час п'ятий з полудня, — нехай не лякається спізнання: милосердний Владика, — Він приймає останнього, як і першого; Він заспокоює однаково — чи хто спізнився, чи хто працює від ранку.

І останнього Він милує, і про першого дбає; і тому дає, і сьому дарує.

І діла Він приймає, і думку витає; і зроблене шанує, і намір Він хвалить.

От тому у радість Господа нашого всі увійдять: і одні і другі заплату візьмуть!

Багаті й убогі — разом веселіться!

Витревали й недбайливі — ушануйте сей день!

Хто постив й хто не постив — веселіться сьогодні! Стіл заставлений — розкошуйте усі; Паска Свята — нехай ніхто не вийде голодним! Всі споживайте з бесіди віри, всі споживайте з багатства доброти!

Нехай ніхто не нарікає на вбожество, бо царювання вселюдне настало!

Нехай ніхто зза гріхів не впадає у смуток, — бо прощення з гробу засіяло!

Ніхто нехай не лякається смерті, бо нас визволила Спасова смерть; знищив її Той, Кого тримала вона.

Пекло полонив, Хто до пекла зійшов. Засмутив того, хто спробував тіла Його.

І вісуючи се, Ісаїя голосно кликав: „Пекло — казав — засмутилось, стрівши долі Тебе”. Засмутилось, бо знищене. Засмутилось, бо зневажене. Засмутилось, бо смерть йому заповідано. Засмутилось, бо збурене. Засмутилось, бо звязане. Взяло людину, — а на Бога натрапило. Взяло землю, — а стріло небо. Взяло, що бачило, а впало через те, чого не добачило...

Де жало твоє, смерте? Де перемога твоя, пекло? Христос Воскрес — і ти звалене. Христос Воскрес — і попадали демони. Христос Воскрес — і радіють Ангели. Христос Воскрес — і життя вільно точиться...

Христос Воскрес — і в гробі ні одного мерця: бо повсталий із мертвих Христос стався первістком для покійників.

Йому слава і влада на віки вічні!

Амінь.

ВЕЛИКОДНЕ ЄВАНГЕЛІЄ.

(Від Іоана, розділ I, вірші 1—17.)

1. Споконвіку було Слово, і Слово те було у Бога, і Богом було Слово.

2. Воно було споконвіку у Бога.

3. Все повстало через Нього, і ніщо, що сталося, не вчинилося без Нього.

4. У Нім Життя було, і Життя було Світлом для людей.

5. А Світло у темряві світить, і темнота не оповила Його.

6. Був чоловік, що післав Його Бог, на ім'я йому Іоан.

7. Він прийшов для свідчення, аби свідчити про Світло, щоб всі няли Йому віри.

8. Він не був тим Світлом, але мав свідчити про Світло.

9. Світлом правдивим, яке освічує кожную людину, був Той, що мав з'явитися на сей світ.

10. І Він був на світі, і світ через Нього повстав, але світ Його не пізнав.

11. До свого прийшов Він, але свої Його не прийняли.

12. А тим усім, що прийняли Його, що вірують в ім'я Його, дав Він їм можливість синами Божими стати,

13. Що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з хотіння чоловічого, але від Бога народилися.

14. І Слово людиною сталося, і пробувало між нами, повне ласки та правди, і ми бачили славу Його, славу як єдиного в Отця.

15. Про Нього свідчить Іоан, і голосно мовить: „Се був Той, про котрого оповідав я: Той, що прийде по мені, вже був до мене, бо був раніш від мене”.

16. І з великого добра Його ми всі узяти, — а то ласку по ласці.

17. Бо закона дав Мойсей, а ласку та правду приніс Ісус Христос.

3 Церковного Життя.

Справа Автокефально-го Священика.

Дня 12 марта в окружному суді в Луцьку розглядалася справа о. Василя Проказюка, який одержав посвячення від одного з єрархів автокефальної української церкви на Великій Україні. В. Проказюк родом з Волині. На Волинь, в Дубенський повіт, він вернувся ще в 1921 р. Волинський архієпископ Дионисій, до якого В. Проказюк звернувся за парафією, представив свою ставлену грамоту, не задовольнив його прохання і звернувся за вирішенням питання, як має ставитись взагалі до автокефальної єрархії та до поставлених нею священиків, до Синоду в Варшаві, фактично до тодішнього Митрополита Георгія. Митр. Георгій вирішив так: Через те, що не відомо, чи автокефальна українська єрархія благодатна, чи не благодатна, то нічого не

можна сказати і щодо благодатності чи неблагодатності о. В. Проказюка. На підставі такого вирішення важного принципового питання, духовна влада не тільки не дала В. Проказюкови парафії, але й заборонила йому де-б то не було приватно правити св. службу Божу, як також і не погодилася на його пересвячення... Тимчасом на просьбу селян села Вел. Городниці (на Дубенщині), де парафіяне вже від довшого часу силкуються видалити нелюбого їм священика Кульчицького, неавторитетного, неосвіченого та морально невідповідного своєю званню, о. В. Проказюк, після довгих вагань, згодувався правити в них св. службу Божу. Перше богослуження відправив о. В. Проказюк на перший день Великодних Свят минулого року. Правив — по українськи. Служба й проповідь зібрали велику масу богомоль-

ців і викликали велике підняття релігійного настрою, бо вже давно парафіяне сього села не чули не тільки благовіної, але взагалі жадної св. служби Божої.

Але незабаром бідного В. Проказюка заарештовано і вкинуто до Дубенської тюрми. Пішло слідство, почались допити. Так просидів у тюрмі він цілих 10 місяців, аж поки нарешті справу його було призначено на судові вирішення 12 марта. Обвинувачено о. В. Проказюка за коштунство, і за політику, якої ніби то обвинувачений допустився в своєму церковному казанні. Боролив обвинуваченого сен. А. Карпинський. Суд всіх свідків оборони відкинув, а до розправи допущено лиш свідків з боку обвинувачення, а саме: св. Кульчицького, його жінку і дяка, тоб-то осіб інтересованих у тому, аби о. В. Проказюка за судити, а їх авторитет в селі Городниці офіційально підтри-

мати. З боку духовної влади було прислано, яко експерта, луцького протоієра Павликовського, котрий стверто заявив, що він нічого не знає, що таке українська автокефальна церква, а в історії стародавньої церкви української виявив цілковитий аналіфазетизм.

Суд найшов о. В. Проказюка винним і покарав роком тюрми, зарахувавши в се відсиджених вже 10 місяців. о. В. Проказюк на вирок суду зголосив апеляцію; він погоджується лише з тим, що кара йому належить за невиконання архієрейського розпорядження і то кара духовна, але він не може ніколи погодитись, щоби трактовано його, як священика не-благодатного, і через те закинувано йому повновлення святотатства, чого цивільна влада не має права навіть вирішувати.

Ч. („Наше Життя”)